

5. DE HUWELIJKSREIS

We trouwden in de tweede helft van oktober 1963. Over het huwelijk als dusdanig valt er niets bijzonders te vertellen. Zoals de traditie het toen wilde, betaalde de familie van de bruid het feest en die van de bruidegom nam de kosten van de huwelijksreis voor haar rekening. Daar mijn moeder echter een weduwe was zonder financiële armslag, moest ik dat wel overnemen. Eigenlijk had ik toen nog geen inkomsten, maar ik kon terugvallen op mijn studiebeurs. Onze financiële toestand na de huwelijksreis was onzeker, doch ik heb erop gegokt dat ik de nieuw aangevraagde beurs voor mijn promotie wel zou verkrijgen. Van haar kant zou mijn vrouw met een deeltijdse job starten als medewerkster aan een sociologisch studieproject aan de Leuvense universiteit. Een echt contract daarvoor was er echter nog niet. Het geld waarover ik beschikte, volstond voor een tiendaagse trip naar Rimini. Het toeristische seizoen was echter voorbij en hoewel we bij de heenreis nog een aansluitingsvlucht hadden van Milaan naar Rimini, was dat bij het weer naar huis komen niet meer het geval. We zouden dus zelf dat eerste stukje van de terugreis met de trein moeten organiseren en ter plaatse betalen. Dit laatste betekende echter dat we tijdens de reis heel behoedzaam met ons budget moesten omspringen. Daarenboven dienden we er rekening mee te houden dat ook de drankrekening in het hotel betaald moest worden. Kredietkaarten bestonden nog niet en de bedragen klonken in Italiaanse lires zo vreselijk hoog, dat we ons op financieel vlak de hele reis lang erg ongemakkelijk voelden. Toch hebben we het er voorbeeldig van afgebracht, net alsof alles al in euro's genoteerd stond.

Over het verblijf in Rimini zelf kan ik wel een en ander vertellen over zaken die voor een deel te wijten was aan onze gebrekkige ervaring op het vlak van buitenlandse reizen. Vooreerst verstonden we geen woord Italiaans, laat staan dat we de taal zouden kunnen spreken. Om dit wat op te vangen, hadden we voor de reis een zakwoordenboekje gekocht om de belangrijkste termen te kunnen opzoeken. Het handigst aan dit boekje was dat er kant en klare zinnestelsels in stonden, waar de gebruiker in bepaalde situaties kon beroep op doen. Twee zinnestelsels hadden we allebei goed ingestudeerd. De eerste was: 'Quando celebrata messa in questa chiesa?' of 'Wanneer is er een misviering in deze kerk?'. Een nuttig zinnestelsel, daar we destijds nog praktiserende katholieken waren. Terzijde vermeld ik even dat het mij toen voor de eerste en de laatste maal gelukt is mijn vrouw er toe te brengen een volledige dag te wijden aan het bezoeken van kerken. De tweede gememoriseerde zin gebruikten we voor de terugreis: 'Dov' è il binario del treno per Milano, per favore?', wat zoveel wou zeggen als 'Op welk spoor vertrekt de trein naar Milaan, alsjeblieft?'. Succes na het stellen van een van deze twee vragen was verzekerd, want telkens stortten de aangesprokene een woordenvloed over ons uit, waaruit alleen duidelijk werd dat ze onze vraag hadden verstaan. Gelukkig hadden de bewuste vragen te maken met cijfers

en uren, zodat we met behulp van gebarentaal toch nog wat konden opmaken uit de gegeven antwoorden.

In 1963 had ik nog niet van de Malediven gehoord en zelfs indien dat wel het geval was geweest, was een vakantiereis daarheen toen voor mij financieel ondenkbaar. Dus arriveerden wij in een toeristenvrij Rimini, waar de plaatselijke bevolking reeds een warmere trui over de schouders droeg. Voor ons, Belgen, was dat onbegrijpelijk. De zon scheen en het was er nog elke dag tussen de 22 en 25 graden. Dat was een droomweer voor de Belgische kust, waar we enkel op de eerder zeldzame echte zomerse dagen (dat was voor 1965) van zo een weer konden genieten. De Italianen zagen dat blijkbaar anders. Zo kwam het dan dat we het reuzengrote strand voor ons alleen hadden, wat een nogal komisch gezicht moet geweest zijn. Af en toe passerende mannen of vrouwen in zwembroek of bikini zouden ons wat zelfverzekerder gemaakt hebben, doch zelfs die waren er niet. We moesten onszelf dus dwingen naar het strand te gaan om van zee en zon te genieten. Zo hebben we dan stap voor stap dat eenzaamheidsgevoel overwonnen en zijn we erin geslaagd als kersvers echtpaar in een vreemde omgeving onze man(/vrouw) te staan. Men moet de zaken altijd positief bekijken.

En dan de terugreis. De terugreis uit een land waar 2000 jaar eerder de spreuk 'Venenum in cauda' (het vergif zit in de staart) blijkbaar niet zonder grond werd bedacht! Reeds dagen vooraf hadden we in het kleine station van Rimini informatie ingewonnen over de dienstregeling voor de treinen naar Milaan. In deze stad zouden we dan om 19 uur een vlucht hebben naar Brussel. Er werd ons meegedeeld dat we op de dag van de afreis om 10 uur 's ochtends de 'rapidissimo' of, in gewone taal gezegd, de regionale trein naar een belangrijk tussenstation moesten nemen. Waarschijnlijk was dat Bologna. Daar moesten we dan met behulp van onze tweede gememoriseerde Italiaanse zin overstappen op de 'expressissimo' richting Milaan. In deze Noord-Italiaanse metropool zouden we kort na de middag aankomen, zodat een stadsbezoek nog mogelijk was vooraleer met de bus naar de luchthaven te rijden. De treinreis verliep volgens plan. Een zak met broodjes, zoals die in vele stations te koop waren, hebben we ons echter niet gegund, hoewel we daar nog wel het geld voor hadden. We waren immers voor de reis gewaarschuwd op onze hoede te zijn voor Italiaanse handelaars. Van hun twijfelachtige handelsmoraal waren we zo overtuigd dat we, tegen elke logica in, achter elke verkoper een bedrieger vermoedden. Het resultaat was een lege maag bij onze aankomst in Milaan en in plaats van een bezoek aan de stad te brengen, begaven we ons meteen naar de onmiddellijke omgeving van de toenmalige Alitalia terminal midden in de stad, op zoek naar een koffiehuis, waar we allebei een broodje aten. Zo verzuimden we een bezoek aan de beroemde gotische kathedraal van Milaan. Eigenlijk wist ik op dat moment niet eens dat die bestond.

Kort voor 17 uur kwamen we het luchthavengebouw binnen en checkten in. Daar vernamen we dat onze vlucht naar Brussel waarschijnlijk twee uur vertraging zou hebben. We zouden pas rond 21 uur kunnen vertrekken. Dat kan nu al wel eens gebeuren met al dat luchtverkeer en de passagier moet dat maar over zich heen laten gaan. Om 19 uur kwam dan het bericht dat de vlucht naar 23 uur was verschoven! Onervaren als we waren, bleven we vastgenageld in de wachtruimte zitten, maar onze magen begonnen langzaam maar zeker te knorren. Rond 22 uur zouden we graag naar het luchthavenrestaurant gegaan zijn of naar een nabijgelegen brasserie, doch dat durfden we niet omdat we elk ogenblik een oproep verwachtten. Maar in plaats van die oproep om te vertrekken, kregen we te horen dat de passagiers met bestemming Brussel gratis een drankje aangeboden kregen. We gingen dan maar braafjes in een lange rij staan en wachtten op ons drankje. Net toen wij bijna aan de beurt waren, kwam de oproep om in te stappen. We troostten ons met de gedachte dat we eens aan boord onze reeds vervaarlijk grommende maag konden gerust stellen met een stevige maaltijd. Het was haast niet te geloven, maar om elf uur 's avonds stapten we wel degelijk in het vliegtuig. Alleen wegvliegen was er niet bij, tenminste niet meteen. Toch waren de motoren reeds een tijdje aan het warm draaien. We zaten reeds langere tijd in het stilstaand vliegtuig toen ons meegedeeld werd dat Brussel onder een dik neveldek lag. Een landing daar zou op dat ogenblik niet mogelijk zijn. En zolang als we niet vlogen, was er geen maaltijd. Een toestand waarvoor de crew zich met nadruk verontschuldigde. Ook dit moesten we gelaten ondergaan, we zaten allen in dezelfde boot. Een vliegtuig is tenslotte ook zoiets als een boot, maar dan in de lucht. Het moet zowat rond middernacht geweest zijn wanneer men ons meedeelde dat de toelating tot opstijgen gekomen was. Tien minuten later was het zover, we stegen op en wat later kregen we dan de zo lang verwachte maaltijd. Het was een gewone maaltijd zoals dat bij een lijnvlucht in toeristenklas gebruikelijk was. Maar die normale maaltijd met een miniflesje drank was voor ons, uitgehongerde en half verdroogde jonggehuwden, slechts een hand vol manna, al was dit weliswaar uit de hemel. Maar toch, beter dat dan niets!

Rond half twee, in het holst van de nacht dus, riep de piloot om: 'Brussel ligt nu aan onze rechterzijde, maar omwille van de mist kunnen we niets zien en er ook niet landen. We vliegen daarom door naar Amsterdam. U kan daar uw bagage gaan halen en voor het verder reizen naar Brussel wordt daar tevens gezorgd. We bieden nogmaals onze excuses aan voor al deze ongemakken.'

Kort na 2 uur landden we in Amsterdam. Doodmoe haalden we onze bagage en stapten dan op de voor ons ingezette bus naar Brussel. In de bus ben ik meteen in slaap gevallen, een beetje tot ongenoegen van mijn vrouw. Twee uur zou de trip naar Brussel duren. Toen we er aankwamen, was er helemaal geen mist meer

te bespeuren. Bij het uitstappen merkte mijn vrouw fijntjes op, geconfronteerd met de harde realiteit van het leven, hoe attent vele mannen tijdens de busreis voor hun vrouw, partner of geliefde geweest waren. Alleen ik had geslapen, getrouwd of niet. Ik nam kennis van haar opmerking, doch was te moe om erop te reageren. Misschien maar best zo. Van de toenmalige Sabena terminal midden in Brussel namen we een taxi richting Brussel-Noordstation om daar de trein naar Luik op te stappen. Het was echter nog maar half vijf in de ochtend en de eerste trein stond pas om kwart over zes geprogrammeerd. Nergens was er een geopende café of frietkraam te bespeuren, zodat we geen andere keus hadden dan te gaan neerliggen op de banken van de wachtzaal en te slapen. We waren zo op dat we ons zelfs tegen een eventuele roof van onze koffers niet zouden hebben kunnen verzetten. Tegen half acht in de morgen eindigde dan onze huwelijksreis in ons huis en in ons bed.

De traumatische gevolgen van deze huwelijksreis hebben me mijn verdere leven achtervolgd. Op geen enkele zakenreis of vakantievlucht heb ik sindsdien - en dikwijls tot ergernis van mijn vrouw - nog een maaltijd overgeslagen. De mogelijkheid tot eten kon immers altijd om de een of andere reden een lange tijd op zich laten wachten. Tijdens mijn zakenreizen heb ik inderdaad meermaals beleefd dat ik tot achttien uur onderweg was voor een reis die normaal maar twee uur duurde. Men moet zich dus in het leven leren wapenen als de dag van morgen niet brengt wat men er vandaag van verwacht.